

Fővárosi Ítéltábla
15.Gf.40.260/2024/4.

Felperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím3)
Felperes képviselője: dr. Soróczki-Pintér Beáta kamarai jogtanácsos

Alperes: alperes (cím1)
Alperes képviselője: dr. N. Nagy István ügyvéd (cím4)

A per tárgya: a vezető tisztségviselő Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti marasztalása

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék
Fellebbezéssel támadott határozat száma: 18.G.41.416/2024/3-II. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (Százezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 3-II. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16.629.018 forintot a NAV Magyar Államkincstárnál vezetett 10032000-01079108-00000000 számú kártérítési bevételi számlájára, 699.000 forint perköltséget a NAV Magyar Államkincstárnál vezetett 10023002-00299398-00000000 számú számlájára, továbbá, hogy fizessen meg az államnak a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 997.700 forint eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú eljárási illeték bevételi számla javára.

[2] Az ítélet indokolásában a következő tényállást rögzítette: a adós1 (a továbbiakban: adós) gazdasági társaságot 2010. július 28. napján jegyezték be a cégjegyzékbe. Az alperes 2018. február 22. napjától a felszámolásának kezdő időpontjáig az adós egyedüli tagja, egyben önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetője volt. A Fővárosi Törvényszék 2020. június 29. napján közzétett, felszámolási ügyszám1 számú végzésével elrendelte az adós felszámolását. A felszámolási eljárásban kilenc hitelező összesen 37.065.745 forint hitelezői igényt jelentett be, a felszámoló a felperes részéről 17.153.182 forint hitelezői igényt vett nyilvántartásba. A Fővárosi Törvényszék a felszámolási ügyszám2 számú végzésével az adós felszámolását egyszerűsített módon befejezte és az adóst jogutód nélkül megszüntette. A bíróság a végzésében rögzítette, hogy a meg nem térült hitelezői igény összege 36.112.653 forint, az adós vagyonának hiányában a bíróság mellőzte a hitelezői igények kielégítésére és a felszámolási költség megtérítésére vonatkozó rendelkezéseket. Az egyszerűsített felszámolási eljárás befejezésének Cégközlönyben való közzététele 2023. október 3. napja.

[3] A felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási keresetet terjesztett elő az alperes ellen a Fővárosi Törvényszék előtt, amely a 32.G.40.638/2022/12-I. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A Fővárosi Ítéltábla a 2023. március 29. napján hozott, 11.Gf.40.318/2022/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes mint a adós1 adós volt vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ennek következtében az adós vagyona 47.644.000 forint mértékben csökkent. Az alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria Gfv.III.30.298/2023/7. számú ítéletével a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartotta.

[4] A felperes a 2023. október 13. napján előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 16.629.018 forint, továbbá 699.000 forint kamarai jogtanácsosi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, a perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § és 4. § (1) bekezdés a) pontja alapján igényelte. Keresetlevelében hivatkozott arra, hogy az alperes felelősségének megállapítására irányuló perben a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.318/2022/8. számú jogerős ítélete szerint az alperes mint az adós volt vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ennek következtében az adós vagyona 47.644.000 forint mértékben csökkent.

[5] Kifejtette, hogy az adós felszámolása az egyszerűsített szabályok szerint jogerősen befejeződött, az erről szóló végzésben 16.629.018 forint meg nem térült hitelezői követelése van. Kereseti kérelmét a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint az alperes által előadott hivatkozások a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási per tárgyát képezték, jelen eljárásban nem relevánsak.

[6] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy az alperes 2018. február 2. napján vette meg a adós1 volt ügyvezető A cég volt ügyvezetője, ügyvezető1 magát ügyvezetőnek feltüntetve ezt követően is kötött

megállapodásokat, és használta a cég bankszámláját az alperes tudta nélkül. Ezt a tevékenységét ügyvezetői elismerte a Nemzeti Adó- és Vámhivatal vizsgálata során, melyet az adóhatóság a ügyvezetői által okozott jelentős adóhiány miatt folytatott le a 2017. január 1. és 2018. szeptember 30. közötti időszakra vonatkozóan. Az alperes nem kapta meg a volt ügyvezetőtől az adós társaság iratait, a rendelkezésre állókat a felszámolási eljárás megindulását követően az alperes a felszámolónak átadta. A mérleg késedelmes benyújtásának oka az volt, hogy a felszámoló késedelmesen küldte meg az adós bankszámlakivonatát az alperes részére. Az alperes az adós gazdasági társaság vagyonát átadta a felszámolónak, a felszámoló azonban nem számolt el minden vagyonnal, nem készített kimutatást arról, hogy mi lett annak a bruttó 21.000.000 forint értékű árunak a sorsa, melyet az alperes neki átadott. Sérelmezte, hogy a másodfokú eljárás során nem tárták fel azokat a tényeket és bizonyítékokat, melyek az adós felróhatóságát cáfolták.

[7] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak ítélte.

[8] A Cstv. 33/A. § (11) bekezdésének ismertetését követően megállapította, hogy a marasztalási kereset előfeltételeinek fennállását a felperes maradéktalanul bizonyította. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a Fővárosi Ítéltábla 2023. március 29. napján hozott, 11.Gf.40.318/2022/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes mint a adós adós volt vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ennek következtében az adós vagyona 47.644.000 forint mértékben csökkent. A megindult felülvizsgálati eljárásban a Kúria a 2024. március 26. napján kelt, Gfv.III.30.298/2023/7. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A felszámolási eljárás a felperesi hitelezői igény kielégítése nélkül fejeződött be, melyet a felperes a felszámolási eljárás felszámolási ügyszám2 számú záró határozatának becsatolásával igazolt. A perben nem merült fel adat arra nézve, hogy az alperes a fenti jogerős ítélet alapján bármekkora összeget is teljesített volna a felperesnek. Ezért a törvényszék a felperes követelésének összegét is alaposnak ítélte meg, tekintettel arra, hogy a követelt összeg megegyezik a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett felperesi hitelezői igény összegével, valamint a rendelkezésre álló adatok alapján a felperesi igény a felszámolási eljárásban és azt követően sem térült meg.

[9] A fentieket követően kifejtette, hogy a felperes azon hivatkozása alapos, hogy alperes a volt vezető tisztségviselő ellen a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése alapján indított perben már nem vitathatja a volt vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása körében a bizonyítottságot, ugyanis az alperes vezetői felelősségét a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.318/2022/8. számú jogerős ítélete megállapította, s annak anyagi jogereje a bíróságot köti. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság e perben nem vizsgálhatta felül az alperes felelősségét az adós társaság iratainak átadása, a mérleg benyújtása, az adós gazdasági társaság vagyonának átadása és ügyvezetői felelőssége tárgyában tett alperesi állítások alapján.

[10] Utalt arra, hogy a felszámolási eljárásban tett felszámolói intézkedések, továbbá a felszámolási eljárást lezáró határozatban történő elszámolás vitatása szintén nem lehet e per tárgya, ezek az intézkedések, döntések külön jogorvoslattal támadhatók.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[12] Fellebbezésében lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat, így többek között kiemelte: a cég volt ügyvezetője, ügyvezetől a cég eladását követően az alperes tudta és beleegyezése nélkül még több alkalommal eljárta ezen cég nevében és ügyvezetőnek tüntette fel magát, megállapodást kötött, a társaság bankszámláját használta. A 2017. január 1.–2018. szeptember 30. közötti időszakra vonatkozó, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által lefolytatott adóvizsgálat során ügyvezetől maga is elismerte, hogy az alperes „háta mögött” ügyvezetőként tevékenykedett, holott erre jogosultsága nem volt. Csalárd módon, az alperes tudta nélkül, „árnyékvezetőként” intézte a társaság ügyeit. Ennek ellenére a felperes nem tett vele szemben intézkedést. A felperes revizorai számára is nyilvánvaló volt, hogy a jelentős adóhiányt nem az alperes okozta. Ezért a Fővárosi Törvényszék előtt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti jogalapon kezdeményezett per megindítását nem tartotta törvényesnek. Idézte a Fővárosi Törvényszék 32.G.40.638/2022/12-I. számú ítéletének az alperesi felelősség hiányára utaló megállapításait. Felhívta e körben a BH2017.9.306. számon közzétett eseti döntést.

[13] Hangsúlyozta, hogy az iratátadást a felszámoló felé bizonyította. Aláhúzta, hogy együttműködött a felszámolóval a kapcsolatfelvételnél. 2020. július 20. napján ő kereste meg a felszámolót ebből a célból. Hivatkozott arra, hogy a mérleg késedelmes benyújtásának oka az volt, hogy a felszámoló nem küldte meg részére az bank számlakivonatát, melyet nem tudott továbbítani könyvelőjének. Ez az okirat nélkülözhetetlen volt a mérleg elkészítésénél. Kiemelte, hogy a raktárbérletről, az árukészletnek a felszámolóhoz való szállításáról intézkedett, a társaság vagyonával elszámolt. Csatolta a birtokában lévő raktárbérletről kiállított számlákat. Minden további számlát, készpénzt, átadás-átvételi dokumentumot a felszámolónak küldték meg. Az üzlethelyiséget, majd később a raktárat oly módon bérelte, hogy a kiegyenlítés nem utalással, hanem készpénzzel történt. Ezt a tulajdonosok – tulajdonos¹, valamint tulajdonos² – is tudják igazolni, hiszen részükre történt a készpénz átadása.

[14] Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló készletet teljeskörűen átadta, az ezt igazoló e-mailet csatolta. Ezt a pakolásnál jelen lévő tanúl is alátámasztotta.

[15] Hivatkozott az elsőfokú eljárásban előadott védekezésében megjelölt, a felperes hitelezői igényére fedezetet nyújtó árukészlettel való elszámolás elmaradására. Kiemelte, hogy az alperes nem kapott további kimutatást arról, hogy az általa a felszámolónak átadott, körülbelül 21.000.000 forint (nettó 14.000.000 forint) értékű árunak mi lett a sorsa, így a valós összecszerűség nem állapítható meg. A felszámoló csupán 930.000 forintnyi bevételről számolt be. Ezen különbözettel a felperes „kára” meg is térült volna. Rámutatott arra, hogy fizette a bérelt helyiségek rezsiköltségét és munkavállalól munkavállaló munkabérét is. A kiegyenlítés átutalással és készpénzben történt. Álláspontja szerint a társaság vagyonával elszámolt.

[16] A felperes ellenkérelmében a támadott ítélet helybenhagyását, valamint az alperes perköltségben marasztalását kérte.

[17] Hivatkozott az alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megállapító jogerős ítéletre, kiemelve, hogy az alperes már nem vitathatja a volt vezető tisztségviselő felelőssége megállapítása körében a bizonyítottságot. Utalt arra, hogy jelen perben kizárólag a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésében előírt jogszabályi feltételek vizsgálhatók. A felperes bizonyította, hogy a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezték, valamint a felperesnek a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült hitelezői követelése maradt fenn.

[18] A fentiekben túlmenően rámutatott arra, hogy az alperes fellebbezésében nem vonta kétségbe a marasztalási per megindításának feltételeit, ezért az elsőfokú bíróság ítélete jogszerű volt.

[19] A fellebbezés az alábbiak miatt nem alapos.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont jogi következtetése is. Az ítéltábla a döntés indokaival maradéktalanul egyetért, ezért azokra megismétlésük nélkül utal, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csupán az alábbiakra mutat rá.

[21] A fizetéseképtelen gazdálkodó szervezet hitelezői a társaság vagyonából az adós jogutód nélküli megszüntetéséhez vezető felszámolási eljárásban – a törvényben meghatározott módon – juthatnak igényeik kielégítéséhez [Cstv. 1. § (3) bekezdés]. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt tényállások alapján (az azok valamelyikében írt konjunktív tényállási elemek bizonyítottsága esetén) tehető felelőssé a vezető a hitelezőket annak következtében érő kár miatt, hogy igényük teljes kielégítése a felszámolási vagyonból meghiúsulhat. Ez – a felelősség megállapítására irányuló megállapítási kereset megindításakor – még nem következett be, csupán lehetséges, de a megindított felszámolás ténye miatt valószínűsíthető (az elrendelt felszámolás tényében általában kifejezésre jutó formális fizetéseképtelenség miatt tulajdonképpen vélelmezett), a hitelezők vagyonában követeléseik felszámolási vagyonból való teljes mértékű majdani, a felszámolási eljárás befejeződésekor összepszerűségében meghatározottá váló kár. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése tehát egy lehetséges, összepszerűségében a megállapítási perben nem meghatározott, az egyes hitelezőknek okozott kár megtérítését megalapozó felelősség megállapításának feltételeit szabályozza. Az adós jogutód nélküli megszüntetéséhez vezető felszámolás során a hitelezői igények kielégítésének egyedüli forrása a felszámolási vagyon [Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pont, 4. §], az egyes hitelezők kára pedig a bejelentett követelésük kielégíthetlenségéből fakad, azaz [függetlenül attól, hogy a felelősség megállapítása a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének melyik tényállásán alapul] a kártérítési kötelezettséget fahasztó kötelem teljessé válása mindig a felszámolási vagyon elégtelenségének megállapításával, azaz a felszámolás befejeződésével válik teljessé, ezért marasztalási per (amely az egyes hitelezők egyéni igényérvényesítése) csak a felszámolás befejezése után indítható.

[22] A Cstv. 33/A. §-a tehát az adós társaságot a hitelezők irányában terhelő helytállási kötelezettség [Ptk. 3:2. § (1) bekezdés] vezető tisztségviselőre való átvitelének szabálya, amely a vezetőt a felszámolási eljárás során kielégítetlenül maradt követelések megfizetéséért teszi deliktuális [Cstv. 33/A. § (14) bekezdés, Ptk. 3:188. §] alapon felelőssé a hitelezőkkel szemben.

[23] A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:188. §-ából, a Cstv. 33/A. § (14) bekezdéséből következően a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése [„keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól, hogy az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján, az okozott vagyoni hátrány mértékéig kötelezze”] azt fejezi ki, mivel e szabály a 33/A. § (1) bekezdésének mindhárom fordulatára vonatkozik, hogy a vezető felelősségét a felszámolásban kielégítetlenül maradó hitelezői követelés (kár) korlátozza, kötelezése a keresetben annak „mértékéig” kérhető, azaz a hitelezők kártérítési igénye nem irányulhat teljes kártérítésre (Ptk. 6:522. §); a vezető kártérítési felelőssége nem terjedhet ki arra, amiért az adós nem volt köteles helytállni.

[24] Az adott perben az alperes nem vitatta a kárt, azaz, hogy a felperes hitelezői igénye a keresetben megjelölt jogalapon és összegben kielégítetlen maradt.

[25] A fellebbezésben felhozottak, nevezetesen, ügyvezetői tevékenysége a cég eladását követően, az adóvizsgálat során, az alperes kapcsolatfelvétele a felszámolóval 2020. július 20. napján, valamint az a körülmény, hogy a felszámoló határidőben számlakivonatot nem küldött részére, mely a tevékenységet lezáró mérleg határidőben való előterjesztését hátráltatta, továbbá az alperesnek a raktárbérlet körében tett intézkedése, a rezsiköltség és munkavállalói munkabérének rendezése a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló megállapítási per tényállását érintik, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 11.Gf.40.318/2022/8. számú ítéletével már jogerősen elbírált. A felperes bizonyítási indítványai e tényállási elemeihez kapcsolódtak, ezért azokat az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte. Az alperesnek tehát a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján indított perben született Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.318/2022/8. számú jogerős ítélete alapján, abban a perben meghatározott összeg erejéig (47.644.000 forint) kell helyt állnia a felperes felszámolási eljárásban ki nem elégített (16.629.018 forint) követelésének a kielégítéséért a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése alapján.

[26] A felszámolási eljárásban befolyt bevétel összegét a felszámolási eljárás befejezéséről hozott, közokiratnak minősülő záróvégzés tartalmazta.

[27] Az alperes védekezésében azt is előadta: a felszámolási eljárásban nem kapott kimutatást arról, hogy mi lett a jogi sorsa az átadott bruttó 21.000.000 forint (nettó 14.000.000 forint) értékű árunak, a felszámoló csupán 930.000 forint összegű bevételről számolt be. Ebből a felperes hitelezői igénye megtérülhetett volna. Ezzel összefüggésben rámutat a másodfokú bíróság: a felszámoló a Cstv. szabályai szerint az alperes felé elszámolási kötelezettséggel nem tartozik. A felszámolónak a felszámolási vagyont értékesítéséhez kapcsolódó tevékenysége az adott – hitelező által indított – perben nem vizsgálható.

[28] Az előzőekben kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel, a Pp. 386. § (4) bekezdésének alkalmazásával – helybenhagyta.

[29] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, a 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján, az (5) bekezdése szerinti és a (6) bekezdése alapján 100.000 forint mérsékelt, kamarai jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget. Az ítéltábla a felek által kikötött munkadíjat a jogi képviselő eljárás során kifejtett tevékenységére (fellebbezési ellenkérelem készítése 2 oldal terjedelemben) figyelemmel mérsékelte.

[30] Az elsőfokú bíróság a 6. sorszámú végzésével az alperesnek teljes személyes költségmentességet engedélyezett, ezért a feljegyzett 1.330.300 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2025. április 16.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pesti Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Balázs Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
(Varga Beatrix)